

devanudaiyaniyayappiramanam.org

இணைப்பு 8i: சிலுவையும் ஆலயமும்

இந்தப் பக்கம், எருசலேமில் ஆலயம் இருந்தால் மட்டுமே கீழ்ப்படியக்கூடிய தேவனுடைய சட்டங்களை ஆராயும் தொடரின் ஒரு பகுதியாகும்.

- இணைப்பு 8a: ஆலயம் தேவைப்படும் தேவனுடைய சட்டங்கள்
- இணைப்பு 8b: பலிகள் — இன்று அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முடியாதது ஏன்
- இணைப்பு 8c: வேதாகமப் பண்டிகைகள் — இன்று அவற்றில் எதையும் கடைப்பிடிக்க முடியாதது ஏன்
- இணைப்பு 8d: சுத்திகரிப்புச் சட்டங்கள் — ஆலயம் இல்லாமல் அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முடியாதது ஏன்
- இணைப்பு 8e: தசமபாகங்களும் முதற்பலன்களும் — இன்று அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முடியாதது ஏன்
- இணைப்பு 8f: திருவிருந்து ஆராதனை — இயேசுவின் கடைசி இராப்போஜனம் பஸ்காவாக இருந்தது
- இணைப்பு 8g: நசரேயர் மற்றும் பொருத்தனைச் சட்டங்கள் — இன்று அவற்றைக் கடைப்பிடிக்க முடியாதது ஏன்
- இணைப்பு 8h: ஆலயத்துடன் தொடர்புடைய பகுதியான மற்றும் அடையாளப்பூர்வமான கீழ்ப்படிதல்
- இணைப்பு 8i: சிலுவையும் ஆலயமும் (இந்தப் பக்கம்).

சிலுவையும் ஆலயமும் பகைவர்கள் அல்ல; அவற்றில் ஒன்று மற்றொன்றை ரத்துசெய்யும் இரண்டு “கட்டங்களும்” அல்ல. தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம் நித்தியமானது (சங்கீதம் 119:89; 119:160; மல்கியா 3:6). பலிகள், ஆசாரியர்கள், சுத்திகரிப்புச் சட்டங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஆலய அமைப்பு, அதே நித்திய நியாயப்பிரமாணத்தினாலேயே கொடுக்கப்பட்டது. இயேசுவின்

மரணம் ஒரு கட்டளையைக்கூட ஒழிக்கவில்லை. அந்தக் கட்டளைகள் ஏற்கெனவே என்ன சொல்லிக்கொண்டிருந்தன என்பதன் உண்மையான ஆழத்தை அது வெளிப்படுத்தியது. பலிகளை முடிவுக்குக் கொண்டுவர ஆலயம் அழிக்கப்படவில்லை; கீழ்ப்படியாமைக்கான நியாயத்தீர்ப்பாகவே அது அழிக்கப்பட்டது (2 நாளாகமம் 36:14-19; எரேமியா 7:12-14; லூக்கா 19:41-44). சிலுவையைப் பற்றிய மனிதக் கருத்துகளால் நியாயப்பிரமாணத்தை மாற்றும் புதிய மதத்தை உருவாக்காமல், இந்த உண்மைகளை ஒன்றாகப் பற்றிக்கொள்வதே நமது கடமை.

தோன்றும் முரண்பாடு: ஆட்டுக்குட்டியும் பலிபீடமும்

முதலில் பார்க்கும்போது, ஒரு முரண்பாடு இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது:

- ஒருபுறம், பலிகள், காணிக்கைகள், ஆசாரியப் பணிகள் ஆகியவற்றைக் கட்டளையிடும் தேவனுடைய நியாயப்பிரமாணம். (லேவியராகமம் 1:1-2; யாத்திராகமம் 28:1)
- மறுபுறம், “உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்துதீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டி” என்று முன்வைக்கப்படும் இயேசு (யோவான் 1:29; 1 யோவான் 2:2).

வேதவசனங்கள் ஒருபோதும் கூறாத ஒரு முடிவுக்கு அநேகர் தாவுகிறார்கள்: “இயேசு ஆட்டுக்குட்டி என்றால், பலிகள் முடிந்துவிட்டன, ஆலயம் முடிவடைந்துவிட்டது, அவற்றைக் கட்டளையிட்ட நியாயப்பிரமாணம் இனி முக்கியமில்லை.”

ஆனால் இயேசு தாமே அந்தத் தர்க்கத்தை மறுத்தார். நியாயப்பிரமாணத்தையோ தீர்க்கதரிசிகளையோ அழிக்கத் தாம் வரவில்லை என்றும், வானமும் பூமியும் ஒழிந்துபோகும்வரை நியாயப்பிரமாணத்திலிருந்து மிகச்சிறிய எழுத்துக்கோடுகூட ஒழிந்துபோகாது என்றும் அவர் தெளிவாகச் சொன்னார் (மத்தேயு 5:17-19; லூக்கா 16:17). வானமும் பூமியும் இன்னும் இருக்கின்றன. நியாயப்பிரமாணம் இன்னும் நிலைத்திருக்கிறது. பலிகள், காணிக்கைகள், ஆலயம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய கட்டளைகளை அவர் தமது வாயினால் ஒருபோதும் ரத்துசெய்யவில்லை.

சிலுவை ஆலயச் சட்டங்களை அழிப்பதில்லை. அவை உண்மையில் எதைச் சுட்டிக்காட்டின என்பதைச் சிலுவை வெளிப்படுத்துகிறது.

தேவ ஆட்டுக்குட்டியாக இயேசு — ரத்துசெய்யாமல் நிறைவேற்றுதல்

யோவான் இயேசுவை “தேவ ஆட்டுக்குட்டி” என்று அழைத்தபோது (யோவான் 1:29), பலிச் செலுத்தும் முறையின் முடிவை அவர் அறிவிக்கவில்லை. விசுவாசத்தினால் இதுவரை செலுத்தப்பட்ட ஒவ்வொரு பலியின் உண்மையான பொருளையும் அவர் அறிவித்தார். மிருகங்களின் இரத்தத்துக்குத் தனக்குத்தானே வல்லமை இருக்கவில்லை (1 பேதுரு 1:19-20). அதன் வல்லமை தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிவதிலிருந்தும், அது சுட்டிக்காட்டியதிலிருந்தும் வந்தது: எதிர்காலத்தில் செலுத்தப்படவிருந்த மெய்யான ஆட்டுக்குட்டியின் பலி. தேவன் ஒரு காரியத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பின்னர் தமக்குத்தாமே முரண்படுவதில்லை (எண்ணாகமம் 23:19).

ஆரம்பத்திலிருந்தே, மன்னிப்பு எப்போதும் ஒன்றாகச் செயல்படும் இரண்டு காரியங்களைச் சார்ந்திருக்கிறது:

- தேவன் கட்டளையிட்டவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிதல் (உபாகமம் 11:26-28; எசேக்கியேல் 20:21)
- சுத்திகரிப்புக்காகத் தேவன் தாமே ஏற்படுத்திய ஏற்பாடு (லேவியராகமம் 17:11; எபிரெயர் 9:22)

பண்டைய இஸ்ரவேலில், கீழ்ப்படிந்தவர்கள் ஆலயத்திற்குச் சென்று, நியாயப்பிரமாணம் கோரியபடி பலிகளைச் செலுத்தி, உண்மையானதாயினும் தற்காலிகமானதுமான உடன்படிக்கைச் சுத்திகரிப்பைப் பெற்றார்கள். இன்று, கீழ்ப்படிந்தவர்கள் நித்திய சுத்திகரிப்புக்காகப் பிதாவினால் மெய்யான ஆட்டுக்குட்டியாகிய இயேசுவிடம் வழிநடத்தப்படுகிறார்கள் (யோவான் 6:37; 6:39; 6:44; 6:65; 17:6). முறை அதேதான்: தேவன் கலகக்காரர்களை ஒருபோதும் சுத்திகரிப்பதில்லை (ஏசாயா 1:11-15).

இயேசுவே மெய்யான ஆட்டுக்குட்டி என்பது பலியைப் பற்றிய கட்டளைகளை அழிப்பதில்லை. தேவன் அடையாளங்களுடன் விளையாடவில்லை என்பதை அது நிரூபிக்கிறது. ஆலயத்தில் இருந்த அனைத்தும் முக்கியமானவை; அனைத்தும் நிஜமான ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டின.

சிலுவைக்குப் பிறகும் பலிகள் ஏன் தொடர்ந்தன

இயேசு மரித்த அதே கணத்தில் பலிகளை ஒழிக்க தேவன் எண்ணியிருந்தால், அதே நாளில் ஆலயம் விழுந்திருக்கும். ஆனால், நடந்தது என்ன?

- ஆலயத்தின் திரை கிழிந்தது (மத்தேயு 27:51); ஆனால் அங்கே ஆராதனை தொடர்ந்து நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தபோது கட்டிடம் நிலைத்திருந்தது (அப்போஸ்தலர் 2:46; 3:1; 21:26).
- பலிகளும் ஆலயச் சடங்குகளும் தினமும் தொடர்ந்தன (அப்போஸ்தலர் 3:1; 21:26); செயல்பாட்டிலிருந்த பரிசுத்த ஸ்தலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே அப்போஸ்தலர் நடபடிகளின் முழு விவரிப்பும் அமைந்துள்ளது.
- ஆசாரியத்துவம் தொடர்ந்து பணியாற்றியது (அப்போஸ்தலர் 4:1; 6:7).
- பண்டிகைகள் எருசலேமில் தொடர்ந்து அனுசரிக்கப்பட்டன (அப்போஸ்தலர் 2:1; 20:16).
- உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பிறகும், இயேசுவை விசுவாசித்தவர்கள் ஆலயத்தில் காணப்பட்டார்கள் (அப்போஸ்தலர் 2:46; 3:1; 5:20-21; 21:26); அவரை விசுவாசித்த ஆயிரக்கணக்கான யூதர்கள் “நியாயப்பிரமாணத்தைக்குறித்து எல்லாரும் வைராக்கியமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள்” (அப்போஸ்தலர் 21:20).

மேசியா மரித்தவுடன் பலிகள் பாவமாகவோ செல்லாதவையாகவோ மாறிவிடும் என்று நியாயப்பிரமாணத்திலோ, இயேசுவின் வார்த்தைகளிலோ, தீர்க்கதரிசிகளிலோ எதுவும் அறிவிக்கப்படவில்லை. “என் குமாரன் மரித்தபின், பலிசெலுத்துவதற்கான என் நியாயப்பிரமாணம் ஒழிக்கப்பட்டதால், நீங்கள் இனி மிருகங்களைக் கொண்டுவர வேண்டாம்” என்று கூறும் தீர்க்கதரிசனம் எதுவும் இல்லை.

மாறாக, ஆலயப் பணிகள் தொடர்ந்தன; ஏனெனில் தேவன் இரட்டை நாவுடையவரல்ல (எண்ணாகமம் 23:19). ஏதோவொன்றைப் பரிசுத்தமானது என்று கட்டளையிட்டுவிட்டு, தமது குமாரன் மரித்துவிட்டதால் அதை அமைதியாக அசுத்தமானதாகக் கருதுகிறவரல்ல அவர். இயேசு மரித்த அந்தக் கணமே பலிகள் கலகமாக மாறியிருந்தால், தேவன் அதைத் தெளிவாகச் சொல்லியிருப்பார். அவர் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

சிலுவைக்குப் பிறகும் ஆலயப் பணி தொடர்ந்தது, பரிசுத்த ஸ்தலத்துடன் தொடர்புடைய எந்தக் கட்டளையையும் தேவன் ஒருபோதும் ரத்துசெய்யவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. ஒவ்வொரு காணிக்கையும், ஒவ்வொரு சுத்திகரிப்புச் சடங்கும், ஒவ்வொரு ஆசாரியக் கடமையும், ஒவ்வொரு தேசிய ஆராதனைச் செயல்பாடும் நடைமுறையில் இருந்தன; ஏனெனில் அவற்றை ஏற்படுத்திய நியாயப்பிரமாணம் மாறாமல் இருந்தது.

பலிச் செலுத்தும் முறையின் அடையாளத் தன்மை

முழுப் பலிச் செலுத்தும் முறையும் அதன் வடிவமைப்பிலேயே அடையாளப்பூர்வமானது; அது விருப்பத்திற்குரியதாகவோ அதிகாரமற்றதாகவோ இருந்ததால் அல்ல, மாறாக ஒருநாள் தேவன் தாமே நிறைவேற்றவிருந்த உண்மைகளை அது சுட்டிக்காட்டியதால். அது உறுதிப்படுத்திய குணமடைதல்கள் தற்காலிகமானவை — குணமடைந்தவர்கள் மீண்டும் நோய்வாய்ப்படக்கூடும். சடங்குசார்ந்த சுத்திகரிப்புகள் ஒரு காலத்துக்கு மட்டுமே சுத்தத்தை மீட்டுத் தந்தன — அசுத்தம் மீண்டும் வரக்கூடும். பாவங்களுக்கான பலிகள்கூட, மீண்டும் மீண்டும் நாடவேண்டிய மன்னிப்பையே அளித்தன. இவற்றில் எதுவும் பாவத்தையோ மரணத்தையோ இறுதியாக அகற்றவில்லை; மரணத்தையே தேவன் அழிக்கும் நாளை நோக்கிச் சுட்டிக்காட்டும் தேவனால் கட்டளையிடப்பட்ட அடையாளங்களாகவே அவை இருந்தன (ஏசாயா 25:8; தானியேல் 12:2).

அந்த இறுதியான நிலையைச் சாத்தியமாக்கியது சிலுவைதான்; ஆனால் பாவத்தின் உண்மையான முடிவு இறுதி நியாயத்தீர்ப்புக்கும் உயிர்த்தெழுதலுக்கும் பின்னரே காணப்படும். அப்போது நன்மைசெய்தவர்கள் ஜீவனுக்கான உயிர்த்தெழுதலுக்கும், தீமைசெய்தவர்கள் நியாயத்தீர்ப்புக்கான உயிர்த்தெழுதலுக்கும் எழுந்திருப்பார்கள் (யோவான் 5:28-29). அப்போதுதான் மரணம் என்றென்றைக்கும் விழுங்கப்படும். ஆலயப் பணிகள் நித்திய உண்மைகளைச் சுட்டிக்காட்டிய அடையாளங்களாக இருந்தன; அந்த உண்மைகளாகவே அவை இருக்கவில்லை. ஆகவே இயேசுவின் மரணம் அவற்றைத் தேவையற்றதாக்கவில்லை. தேவன் நியாயத்தீர்ப்பில் ஆலயத்தை அகற்றும்வரை அவை நடைமுறையில் இருந்தன — சிலுவை அவற்றை ரத்துசெய்ததால் அல்ல, மாறாக அவை சுட்டிக்காட்டிய உண்மைகள் யுகத்தின்

முடிவில் தேவனால் இறுதியாக நிறைவேற்றப்பட இன்னும் காத்திருக்கும்போதே, அந்த அடையாளங்களை அகற்ற தேவன் தீர்மானித்ததால்.

இன்று மன்னிப்பு எவ்வாறு செயல்படுகிறது

பலிகளைப் பற்றிய கட்டளைகள் ஒருபோதும் ஒழிக்கப்படவில்லை என்றும், சிலுவைக்குப் பிறகும் ஆலய அமைப்பு தொடர்ந்தது என்றும் — 70ஆம் ஆண்டில் தேவன் தாமே அதற்கு முடிவுகொண்டுவரும்வரை — அறிந்தால், இயல்பாகவே ஒரு கேள்வி எழுகிறது: இன்று எவராவது எவ்வாறு மன்னிப்பைப் பெற முடியும்? ஆரம்பத்திலிருந்தே தேவன் ஏற்படுத்திய அதே முறையில்தான் பதில் இருக்கிறது. மன்னிப்பு எப்போதும் தேவனுடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிவதினாலும் (2 நாளாகமம் 7:14; ஏசாயா 55:7), தேவன் தாமே ஏற்படுத்திய பலியினாலும் வந்துள்ளது (லேவியராகமம் 17:11). பண்டைய இஸ்ரவேலில், கீழ்ப்படிந்தவர்கள் எருசலேமிலுள்ள பலிபீடத்தில் சடங்குசார்ந்த சுத்திகரிப்பைப் பெற்றார்கள்; இரத்தம் சிந்தப்படுவதன் மூலமே நியாயப்பிரமாணம் இதனை முதன்மையாகச் செயல்படுத்தியது (லேவியராகமம் 4:20; 4:26; 4:31; எபிரெயர் 9:22). இன்று, பாவத்தைச் சுமந்துதீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டியாகிய மேசியாவின் பலியின்மூலம் கீழ்ப்படிந்தவர்கள் சுத்திகரிக்கப்படுகிறார்கள் (யோவான் 1:29).

இது நியாயப்பிரமாணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் குறிக்கவில்லை. இயேசு பலிசெலுத்துவதற்கான கட்டளைகளை ரத்துசெய்யவில்லை (மத்தேயு 5:17-19). மாறாக, தேவன் ஆலயத்தை அகற்றியபோது, கீழ்ப்படிதல் சுத்திகரிப்பைச் சந்திக்கும் வெளிப்புற இடத்தை மாற்றினார். அளவுகோல் அதேதான்: தேவனுக்குப் பயந்து அவருடைய கட்டளைகளைக் கைக்கொள்ளுகிறவர்களை தேவன் மன்னிக்கிறார் (சங்கீதம் 103:17-18; பிரசங்கி 12:13). பிதா ஒருவரை இழுத்துக்கொள்ளாவிட்டால் யாரும் மேசியாவிடம் வருவதில்லை (யோவான் 6:37; 6:39; 6:44; 6:65; 17:6); தமது நியாயப்பிரமாணத்தை மதிக்கிறவர்களையே பிதா இழுத்துக்கொள்கிறார் (மத்தேயு 7:21; 19:17; யோவான் 17:6; லூக்கா 8:21; 11:28).

பண்டைய இஸ்ரவேலில், கீழ்ப்படிதல் ஒருவரைப் பலிபீடத்துக்கு வழிநடத்தியது. இன்று, கீழ்ப்படிதல் ஒருவரை மேசியாவிடம் வழிநடத்துகிறது. வெளிப்புறக் காட்சி மாறியிருக்கிறது; ஆனால் கொள்கை மாறவில்லை.

இஸ்ரவேலில் உண்மையற்றவர்கள் பலிகளால் சுத்திகரிக்கப்படவில்லை (ஏசாயா 1:11-16); இன்றும் உண்மையற்றவர்கள் கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தால் சுத்திகரிக்கப்படுவதில்லை (எபிரெயர் 10:26-27). தேவன் எப்போதும் அதே இரண்டு காரியங்களையே கோரியிருக்கிறார்: அவருடைய நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிதலும், அவர் ஏற்படுத்திய பலிக்குத் தன்னை ஒப்புக்கொடுத்தலும்.

ஆரம்பத்திலிருந்து இதுவரை, எந்த மிருகத்தின் இரத்தமோ, எந்தத் தானிய அல்லது மாவுக் காணிக்கையோ, பாவிக்கும் தேவனுக்கும் இடையில் உண்மையாகச் சமாதானத்தை ஏற்படுத்தியதில்லை. அந்தப் பலிகள் தேவனால் கட்டளையிடப்பட்டவை; ஆனால் அவை ஒப்புரவின் உண்மையான ஆதாரமாக இருக்கவில்லை. காளைகள், வெள்ளாட்டுக்கடாக்கள் ஆகியவற்றின் இரத்தம் பாவங்களைப் போக்குவது கூடாத காரியம் என்றும் (எபிரெயர் 10:4), உலகத்தோற்றத்துக்கு முன்னரே மேசியா முன்குறிக்கப்பட்டிருந்தார் என்றும் வேதவசனம் கற்பிக்கிறது (1 பேதுரு 1:19-20). ஏதேன் தோட்டத்திலிருந்து, தேவனோடு சமாதானம் என்பது பூரணமான, பாவமற்ற, ஒரேபேறான குமாரனின் மூலமாகவே எப்போதும் வந்துள்ளது (யோவான் 1:18; 3:16) — ஒவ்வொரு பலியும் யாரைச் சுட்டிக்காட்டியதோ அவரே அவர் (யோவான் 3:14-15; 3:16). பாவத்தின் தீவிரத்தையும் மன்னிப்பின் விலையையும் மனிதர்கள் காணவும், தொடவும், உணரவும், பூமிக்குரிய விதத்தில் புரிந்துகொள்ளவும் அனுமதித்த பொருள்சார்ந்த அடையாளங்களே வெளிப்புறக் காணிக்கைகள். தேவன் ஆலயத்தை அகற்றியபோது, ஆவிக்குரிய உண்மை மாறவில்லை. மாறியது பொருள்சார்ந்த வடிவமே. உண்மை அப்படியே இருந்தது: குற்றவாளிக்கும் பிதாவுக்கும் இடையில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவது குமாரனின் பலியே (ஏசாயா 53:5). வெளிப்புற அடையாளங்களை அகற்ற தேவன் தீர்மானித்ததால் அவை நின்றுபோயின; ஆனால் உள்ளார்ந்த உண்மை — அவருக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கு அவருடைய குமாரன்மூலம் அளிக்கப்படும் சுத்திகரிப்பு — மாறாமல் தொடர்கிறது (எபிரெயர் 5:9).

தேவன் ஆலயத்தை ஏன் அழித்தார்

70ஆம் ஆண்டில் ஆலயம் அழிக்கப்பட்டது “பலிகளை ஒழிப்பதற்காக” என்று இருந்திருந்தால், வேதவசனங்கள் அப்படிச் சொல்லியிருக்கும். அவை அப்படிச்

சொல்லவில்லை. மாறாக, வரவிருந்த அழிவுக்கான காரணத்தை இயேசு தாமே விளக்கினார்: நியாயத்தீர்ப்பு.

எருசலேமுக்காக அவர் அழுது, அந்த நகரம் தன்னைச் சந்திக்க வந்த காலத்தை அறியவில்லை என்று சொன்னார் (லூக்கா 19:41-44). ஆலயம் கல்லின்மேல் கல் இல்லாதபடி இடிக்கப்படும் என்று அவர் எச்சரித்தார் (லூக்கா 21:5-6). தேவனுடைய தூதர்களுக்குச் செவிகொடுக்க மறுத்ததால் வீடு பாழாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அவர் அறிவித்தார் (மத்தேயு 23:37-38). பலிகள் தீமையாக மாறிவிட்டன என்று அறிவிக்கும் புதிய இறையியல் இது அல்ல. இது பழைய, பழக்கமான நியாயத்தீர்ப்பின் முறைதான்: கி.மு. 586-இல் முதல் ஆலயம் அழிக்கப்பட்டதற்கான அதே காரணம் (2 நாளாகமம் 36:14-19; எரேமியா 7:12-14).

வேறு வார்த்தைகளில்:

- நியாயப்பிரமாணம் மாறியதால் அல்ல, பாவத்தினால்தான் ஆலயம் விழுந்தது.
- பலிகள் தேவபக்தியற்றவையாக மாறியதால் அல்ல, நியாயத்தீர்ப்பினால்தான் பலிபீடம் அகற்றப்பட்டது.

கட்டளைகள் முன்புபோலவே நித்தியமானவையாக எழுதப்பட்டிருந்தன (சங்கீதம் 119:160; மல்கியா 3:6). அந்தக் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதற்கான வழிமுறைகளையே தேவன் அகற்றினார்.

சட்டமில்லாத புதிய மதத்தைச் சிலுவை அங்கீகரிக்கவில்லை

இன்று “கிறிஸ்தவம்” என்று அழைக்கப்படுவதில் பெரும்பாலானவை ஒரு எளிய பொய்யின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டுள்ளன: “இயேசு மரித்ததால், பலிகள், பண்டிகைகள், சுத்திகரிப்புச் சட்டங்கள், ஆலயம், ஆசாரியத்துவம் ஆகியவற்றுக்கான நியாயப்பிரமாணம் அனைத்தும் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டன. சிலுவை அவற்றுக்குப் பதிலாக வந்தது.”

ஆனால் இயேசு அப்படிச் சொல்லவே இல்லை. அவரைக் குறித்து தீர்க்கதரிசனம் உரைத்த தீர்க்கதரிசிகளும் அப்படிச் சொல்லவில்லை. மாறாக, பழைய ஏற்பாட்டில் கொடுக்கப்பட்டபடி தமது பிதாவின் கட்டளைகளுக்குக்

கீழ்ப்படிவதே தமது உண்மையான சீஷர்கள் செய்யவேண்டும் என்று கிறிஸ்து தெளிவாகக் கூறினார்; அவருடைய அப்போஸ்தலர்களும் சீஷர்களும் அப்படியே செய்தார்கள் (மத்தேயு 7:21; 19:17; யோவான் 17:6; லூக்கா 8:21; 11:28).

பின்வருவனவற்றைச் செய்ய சிலுவை எவருக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கவில்லை:

- ஆலயச் சட்டங்களை ரத்துசெய்தல்
- பஸ்காவுக்குப் பதிலாகத் திருவிருந்து ஆராதனை போன்ற புதிய சடங்குகளை உருவாக்குதல்
- தசமபாகங்களைப் போதகர்களின் சம்பளமாக மாற்றுதல்
- தேவனுடைய சுத்திகரிப்பு முறையை நவீன போதனைகளால் மாற்றுதல்
- கீழ்ப்படிதலை விருப்பத்திற்குரியதாகக் கருதுதல்

இயேசுவின் மரணத்தைப் பற்றி எதுவும் நியாயப்பிரமாணத்தை மாற்றியமைக்க மனிதர்களுக்கு அதிகாரமளிப்பதில்லை. பாவத்தைக் குறித்தும் கீழ்ப்படிதலைக் குறித்தும் தேவன் தீவிரமாக இருக்கிறார் என்பதையே அது உறுதிப்படுத்துகிறது.

இன்று நமது நிலைப்பாடு: கீழ்ப்படியக்கூடியவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, முடியாதவற்றை மதித்தல்

சிலுவையும் ஆலயமும் தவிர்க்கமுடியாத ஒரே உண்மையில் சந்திக்கின்றன:

- நியாயப்பிரமாணம் மாற்றப்படாமல் நிலைத்திருக்கிறது (மத்தேயு 5:17-19; லூக்கா 16:17).
- ஆலயம் தேவனால் அகற்றப்பட்டிருக்கிறது (லூக்கா 21:5-6).

அதாவது:

- இன்றும் கீழ்ப்படியக்கூடிய கட்டளைகளுக்குச் சாக்குப்போக்குகள் இன்றி கீழ்ப்படிய வேண்டும்.

- ஆலயத்தைச் சார்ந்த கட்டளைகள் எழுதப்பட்டுள்ளபடியே மதிக்கப்பட வேண்டும்; ஆனால் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தக் கூடாது; ஏனெனில் பலிபீடத்தையும் ஆசாரியத்துவத்தையும் தேவன் தாமே அகற்றினார்.

தேவன் ஆலயத்தை மீட்டெடுக்காததால், இன்று பலிசெலுத்தும் முறையின் மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட வடிவத்தை நாம் மீண்டும் கட்டுவதில்லை. தேவன் அவற்றை ஒருபோதும் ரத்துசெய்யாததால், பலிச் சட்டங்கள் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டன என்று நாம் அறிவிப்பதில்லை.

சிலுவைக்கும் வெறுமையான ஆலய மலையுக்கும் இடையில், பயத்துடனும் நடுக்கத்துடனும் நின்று, இதை அறிந்திருக்கிறோம்:

- பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களைச் சுத்திகரிக்கும் மெய்யான ஆட்டுக்குட்டி இயேசுவே (யோவான் 1:29; 6:44).
- ஆலயச் சட்டங்கள் நித்தியக் கட்டளைகளாக எழுதப்பட்டவாறே நிலைத்திருக்கின்றன (சங்கீதம் 119:160).
- அவற்றை இப்போது நிறைவேற்ற முடியாதிருப்பது தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பின் விளைவு; மாற்றீடுகளை உருவாக்குவதற்கான நமது அனுமதி அல்ல (லூக்கா 19:41-44; 21:5-6).

சிலுவையும் ஆலயமும் இணைந்து

சரியான பாதை, இந்த இரண்டு அதீத நிலைப்பாடுகளையும் மறுக்கிறது:

- “இயேசு பலிகளை ஒழித்துவிட்டார்; ஆகவே நியாயப்பிரமாணம் இனி முக்கியமில்லை” என்பது அல்ல.
- “தேவனுடைய ஆலயம் இல்லாமலே, நமது சொந்த வழியில் இப்போது பலிகளை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப வேண்டும்” என்பதும் அல்ல.

மாறாக:

- தமது நியாயப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்காகப் பிதாவால் அனுப்பப்பட்ட தேவ ஆட்டுக்குட்டி இயேசு என்று நாங்கள் விசுவாசிக்கிறோம் (யோவான் 1:29; 14:15).
- ஒழிப்பதற்காக அல்ல, நியாயத்தீர்ப்பாகவே தேவன் ஆலயத்தை அகற்றினார் என்பதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம் (லூக்கா 19:41-44;

மத்தேயு 23:37-38).

- இன்று நடைமுறையில் சாத்தியமாக இருக்கும் ஒவ்வொரு கட்டளைக்கும் நாங்கள் கீழ்ப்படிகிறோம்.
- மனித சடங்குகளால் அவற்றை மாற்ற மறுப்பதன் மூலம், ஆலயத்தைச் சார்ந்த கட்டளைகளை நாங்கள் மதிக்கிறோம்.

சிலுவை ஆலயத்துடன் போட்டியிடுவதில்லை. ஆலயத்தின் பின்னுள்ள பொருளைச் சிலுவை வெளிப்படுத்துகிறது. தேவன் அகற்றியதை அவர் மீட்டெடுக்கும் வரையில், நமது கடமை தெளிவானது:

- கீழ்ப்படியக்கூடியவற்றுக்குக் கீழ்ப்படியுங்கள்.
- கீழ்ப்படிய முடியாதவற்றை மதியுங்கள்.
- அழிக்க அல்ல, நிறைவேற்றவே வந்த இயேசு மாற்றியமைக்க வந்த நியாயப்பிரமாணத்தை மாற்றுவதற்கான சாக்காகச் சிலுவையை ஒருபோதும் பயன்படுத்தாதீர்கள் (மத்தேயு 5:17-19).